

DE
ECHO
MAN
SAM HOLLAND

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Sam Holland
Oorspronkelijke titel: *The Echoman*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Foto auteur: © James Robinson
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0951 3
ISBN 978 94 027 6441 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2022

Sam Holland asserts the moral right to be identified as the author of this work

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Bladeren knisperen onder zijn schoenen. Het donker sluit hem in; hij bestaat alleen in de smalle lichtbundel van de koplampen. Hij ademt diep in. Het bos ruikt naar vochtig gebladerte, modder, tintelend frisse lucht. Tot nu toe voelt het even lekker als hij zich had voorgesteld. Het loopt allemaal gesmeerd.

Hij draagt een vrouw, een arm onder haar knieën geslagen, de andere om haar rug. Ze is nog vers, en bloed loopt uit de steekwonden over zijn witte plastic broek. Hij geniet van de warmte onder zijn koude handen.

Vertederd kijkt hij even naar haar, dan kwakt hij haar in de kofferbak. Ze komt met een doffe dreun neer tegen het tweede lichaam, waarbij haar ene been buitenboord blijft bungelen. Hij duwt hem erin.

Het moet allemaal precies kloppen.

Hij kijkt naar hen allebei, daarna buigt hij voorover en doet de handboeien af. Zelfs in het donker kan hij vage rode en blauwe striemen op haar pols zien, toegebracht toen ze nog een lichaam had dat in staat was bloeditstoringen te vormen. Hij is tevreden: daaruit zal blijken wat hij heeft gedaan.

Hij loopt terug naar de voorkant van de auto, waar hij de deur aan de passagierskant opent. Hij pakt de twee werktuigen op die in de beenruimte liggen, en haalt een ervan uit de schede. Het roestvrijstalen lemmer van het mes blinkt, schoon en pas geslepen. Het is zijn favoriete exemplaar; hij weet dat het voor dit soort gevallen het beste werkt. Kleiner en preciezer dan het model dat hij gebruikte om te doden.

Hij neemt beide stukken gereedschap mee naar de lichamen. Stopt. Kijkt naar de meiden. Hij heeft dit nog nooit in de openlucht, in het donker gedaan. Hij houdt er niet van te worden opgejaagd, maar nood breekt wet.

Hij grijpt een arm en trekt haar half uit de kofferbak. Hij gaat schrijlings over haar heen staan, pakt een flinke handvol haar. Er vloeit bloed, maar hij weet wat hij doet, het belemmert zijn procedure niet.

Hij verandert van houding om het lichaam om te draaien, zodat hij bij de andere kant kan. Dan legt hij het mes neer en pakt het andere werktuig op. Het is groter, zwaarder. Het gewicht is geruststellend. Hij doet wat hij moet doen, en dan, met een laatste haal en ruk, zit het erop.

Hij komt overeind, verlegt de lichamen en voert dezelfde handeling uit met de tweede vrouw. Nu gaat het sneller, zijn techniek is de tweede keer beter, en na afloop neemt hij een moment om van een afstandje het tafereel in de kofferbak te keuren.

Het is niet perfect. Hij zucht. Het zit hem dwars dat hij het tableau ditmaal niet kan afwerken zoals het hoort, dat dit allemaal niet in de juiste volgorde is gegaan. Maar hij wil dat deze twee gevonden worden.

Hij doet de kofferbak dicht. Met de hak van zijn schoen trapt hij het rechterachterlicht kapot. Hij loopt naar de tweede auto en trekt de plastic kleding uit, die hij in een zak stopt om later te verbranden. Hij stapt in en klemt zijn hand om het contactsleuteltje, waarbij hij een schietgebedje doet dat de ouwe brik wil starten. Terwijl die sputterend aanslaat en hij wegrijdt, kijkt hij in de achteruitkijkspiegel naar de auto. Van buiten kan niemand zien wat erin ligt.

Niemand kan zich een voorstelling maken van de verschrikkingen die nog op stapel staan.

DAG 1

MAANDAG

Hoofdstuk 1

Ik verveel me he-le-maal kapot.

De gedachte komt ineens in haar op, opdringerig en verwarrend. Ze kijkt in de spiegel boven de wasbak. De uitdrukking op haar gezicht is er niet een van lust of begeerte – het is verveling. Pure, onvervalste verveling.

Ze staat gebogen over de kranen; de zeppomp voor haar, de handendroger links van haar. Ze kan de man achter haar zien. De man die een vrij matige wip met haar staat te maken in het invalidentoilet van het buurtcentrum, amper een kwartier nadat ze hun kinderen bij school hebben afgezet.

Haar slipje hangt op haar enkels; haar rok is opgestroopt om haar middel. Zijn ene hand, die hij onder haar beha heeft geschoven, kneedt haar borst als niet-gerezen deeg. De andere houdt haar heup beet terwijl hij in haar stoot.

Ethan? Evan? Wat maakt het uit, denkt ze. Ze weet nog wel dat zijn zoon-tje Hayden heet. Hij zei dat hij bij Alice in de klas zat, wijzend naar de horde niet van elkaar te onderscheiden kinderen die de school in renden toen de bel ging.

Hij viel op tussen de mjamie-mammies in strakke sportoutfits en gejaagde carrièrevrouwen op weg naar hun werk. Kort bruin haar, iets te mager naar haar smaak, maar hij kon ermee door. Geen trouwring. Dat was het enige teken dat ze nodig had voor ze het voorstel deed. Hij negeerde de hare, de platina ring die nu het felle tl-licht reflecteert.

Ze huivert wanneer hij krampachtig stotend klaarkomt met een onderdrukte kreet, waarna hij tegen haar rug zakt. Ze wurmt zich onder hem uit en gaat rechtop staan, haar rok naar beneden trekkend, in een poging nog een zweem van fatsoen op te houden.

Hij staat met zijn rug naar haar toe om zichzelf te fatsoeneren. Hij gooit het toiletpapier en het condoom in de wc, en trekt dan door.

Hij maakt zijn riem vast, voordat hij de deur opent en nerveus naar buiten gluurdt.

‘Jessica was het, toch? Wil jij...’ vraagt hij.

‘Ga nou maar,’ zegt ze. Hij buigt naar haar over om haar een zoen te geven, maar ze deinst achteruit.

‘Bedankt,’ mompelt hij schutterig, en hij doet de deur achter zich dicht.

Ze draait hem op slot en gaat op het toilet zitten. Vol ongeloof schudt ze haar hoofd terwijl ze haar slipje weer aantrekt.

Ik verveel me he-le-maal kapot, denkt ze nogmaals.

Eenmaal thuis neemt Jess een douche om alle sporen van Ethan/Evan van zich af te spoelen. Ze maakt een kop koffie en neemt die mee naar de tuin.

Het regent niet meer, en de winterse buitenlucht is bijtend koud. Ze gaat op de rand van een van de betonnen treden zitten met alleen een trui en jeans aan, blote voeten, haar haar nog nat van de douche. Ze weet dat ze niet lang buiten kan blijven, maar de kou op haar lijf voelt lekker.

Hun tuin is groot en verwilderd. Hoog opgeschoten gras, onkruid dat welig tiert in spleten tussen de tegels, struiken niet meer dan twijgjes. Haar man heeft weleens aanmerkingen op de wildgroei, maar dan zegt ze tegen hem dat zij dit juist mooi vindt – de natuur die haar eigen gang gaat, zonder zich iets aan te trekken van regels of voorschriften.

Ze drinkt haar koffie op en kijkt naar haar voeten. De huid is wit geworden, haar teennagels blauw. Ze begint al lichtjes te rillen. Het is tijd om naar binnen te gaan, en ze bedenkt wat er nog moet gebeuren voordat ze Alice uit school haalt.

Voorheen werkte ze, maar tussendoor heen en weer sjezen naar school was niet meer vol te houden. Ze mist het niet – destijds verveelde ze zich net zo stierlijk als nu – maar ze vond de afleiding die het bood wel prettig. Nu heeft ze niets om zich op te focussen. Niets te doen.

Op het schoolplein speurt ze zenuwachtig de menigte af, maar Ethan/Evan is er goddank niet. Ze wacht aan de rand van de speelplaats, de andere, babbelende moeders negerend, want Jess heeft een gloeiende hekel aan hun geneuzel. De deur gaat open en de kinderen dartelen naar buiten, een voor een, op een teken van de juf, richting hun moeders.

En dan: Alice. Daar is ze. Haar krullen schieten onder de haarband uit wanneer ze op Jess af huppelt, een brede glimlach op haar gezicht, haar schooltas kolossaal vergeleken bij haar kleine lijfje. Jess geeft haar een knuffel, waarna ze haar naar de auto loodst, onderwijl luisterend naar haar gekwebbel over haar dag.

Op de terugrit kijkt ze naar haar dochter in de achteruitkijkspiegel. Ze kan er niet over uit dat zij dit prachtige, zelfverzekerde wezentje heeft voortgebracht: onbevangen, speels, één brok energie. Het enige mooie wat ze heeft voortgebracht, denkt ze wrang. Alice heeft het over Georgia, over Isabelle, over Ned. Gezichtsloze kinderen die Jess niet kent.

‘En hoe was het met Hayden?’ vist ze bij haar dochter.

Alice schudt haar hoofd. ‘Die ken ik niet,’ antwoordt ze, tot Jess’ opluchting. Als ze ergens niet op zit te wachten, is het een geforceerd speelafsprakenje met die gast.

Ze komen thuis. Alice snelt weg naar haar speelgoed, en Jess begint aan het avondeten. Ze maakt runderlapjes in rodewijnsaus, waarvoor ze het vlees snel aanbraadt, groenten zorgvuldig fijnsnijdt. Ze hoort haar man door de voordeur binnenkomen, en Alice rent erheen om hem te begroeten. Jess kijkt amper op tot ze hem achter zich voelt, klaar om een zoen in haar nek te geven.

‘Ruikt lekker,’ mompelt Patrick in haar haar.

‘Ik of het eten?’ vraagt ze, en hij schiet in de lach.

Ze draait zich om en kijkt hem na terwijl hij de gang in loopt. Onderweg trekt hij zijn jasje uit en doet zijn stropdas af. Ze neemt hem met een objectieve blik op.

Patrick is nooit slank geweest, maar de laatste tijd lijkt zijn stofwisseling hem de baas te worden. Zijn overhemd trekt bij de kraag, een buik puilt over zijn broeksband.

Ze draait zich weer om naar het fornuis. Het is niet eerlijk van haar, dat weet ze. Hij is liefhebbend, meelevend, hardwerkend. Alle eigenschappen van de Goede Echtgenoot. Ze zou er het beste van moeten maken met hem, denkt ze, een glas rode wijn inschenkend uit de fles, voordat ze de rest in de pan giet. Ze zou met hém een potje moeten vazen in openbare toiletten in plaats van met naamloze wildvreemden. Misschien zou hij het dan niet zo fanatiek buiten de deur zoeken.

Ze wil een teug uit het glas wijn nemen, maar haar hand is glibberig van het koken. Het glas ontglipt haar en spat uiteen op de vloer.

‘Mama?’ hoort ze Alice uit de woonkamer roepen.

‘Niks aan de hand, ik liet iets vallen. Niet binnenkomen, hoor.’

Fronsend kijkt ze naar de glasscherven op de tegels, het rood van de wijn dat langzaam uitwaaiert. Een scherf krult omhoog van de vloer, de scherpe punt gericht naar het plafond. Ze loopt op blote voeten, sokken en schoenen zijn onnodig met hun dure vloerverwarming, en ze tilt haar rechtervoet op en laat hem op de scherf zakken. Langzaam brengt ze haar gewicht erop over. Ze hoort een krakkend geluid op het moment dat het stuk versplintert, dan voelt ze de zachte plop waarmee haar huid openbarst en het glas in het zachte weefsel dringt.

Het voelt goed.

Ze ziet een stroompje bloed traag onder haar voet uit sijpelen, het felle rood dat zich vermengt met de lichtere tint van de wijn.

‘Jess! Wat doe jij nou?’

Ze voelt Patricks handen op haar bovenarmen. Hij trekt haar weg van de troep en duwt haar naar een stoel. Ze ploft neer. Hij kijkt naar haar, zijn handen op zijn heupen. Ze ziet dat hij kwaad is, maar hij wil niet schreeuwen.

‘Je weet wel beter,’ zegt hij, hurkend om de wond te bekijken. ‘Shit,’ foertert hij. Zijn gezicht vertrekt als hij het stuk glas uit het vlezige deel van haar voet trekt. ‘Dit moet gehecht worden.’

‘Ik regel wel wat,’ zegt ze. ‘Ik laat Nav hierheen komen.’

Patrick staat op en kijkt naar haar. Hij staat op het punt iets te zeggen, maar houdt zich in. ‘Ik maak het eten wel af,’ zegt hij in plaats daarvan.

Ze draait haar voet zodat ze het zelf kan zien. De randen van de snee zijn kaarsrecht, maar ze staan wijd open en er stroomt bloed uit. Patrick geeft haar een rol keukenpapier aan, dat ze slordig om haar voet wikkelt, waarna ze naar de badkamer strompelt.

Eenmaal binnen doet ze de deur op slot en gaat op de deksel van het toilet zitten. Ze haalt de EHBO-doos uit de kast en zet die geopend op de rand van het bad. Het is meer dan de huis-tuin-en-keukenvoorraad pleisters – diverse soorten verband, gaas, tape: alles wat ze maar nodig kan hebben voor situaties als deze.

Ze bekijkt haar voetzool nogmaals, waarna ze aan de slag gaat door de snee dicht te drukken, de huid rondom de wond af te vegen en de randen zo goed mogelijk dicht te plakken met hechtstrips. Maar er sijpelt nog steeds bloed uit. Patrick had gelijk: het moet gehecht worden. Dus pakt ze haar telefoon om een berichtje te versturen. Het antwoord volgt onmiddellijk.

Ik ben op mijn werk, Jess. Ik heb nachtdienst. Ga naar de artsenpost als ieder ander normaal mens.

Ze antwoordt: Ik ben geen normaal mens, Nav, dat weet je best. Het kan wel wachten. Wanneer kun je op zijn vroegst langskomen?

Er verschijnen drie puntjes: hij is aan het typen. Dan even niets. Ze weet dat ze de grenzen van hun vriendschap opzoekt, maar ze moet er niet aan denken naar weer een ander inloopsprekkuur te gaan. Altijd maar weer dezelfde vragen. Dezelfde blikken, dezelfde argwaan.

Haar telefoon piept.

Goed dan. Morgenochtend. Ik ben om 8 uur klaar in het ziekenhuis.

Dan een vervolgberichtje: Ik kan dit niet blijven doen.

Zuchtend legt ze haar telefoon weg, waarna ze haar voet zo goed mogelijk verbindt. Ze trekt sokken aan: ze moet de wond verborgen houden voor Alice.

Wanneer ze terugkomt in de keuken, zitten Patrick en Alice aan tafel, waar Patrick net het eten opschept. Ze woelt door Alice' haar terwijl ze gaat zitten, en haar dochter kijkt stralend naar haar op.

‘Alles oké?’ vraagt Patrick.

Ze geeft hem de reactie die hij wenst: een glimlach en een knikje. Ze vraagt zich af, niet voor het eerst, wat haar mankeert.

Ze eten, en Alice vertelt hun over haar schooldag. Het is een stortvloed van woorden, een onsamenhangend verhaal, maar ze luisteren, de toegeeflijke ouders van een vijfjarig enig kind. Patrick stelt haar op de juiste momenten vragen terwijl ze honderduit ratelt; ze merkt niets van de spanning tussen haar ouders.

Jess doet haar dochter in bad en brengt haar naar bed. Ze leest haar een verhaaltje voor. Er heerst rust. Alice kruipt onder haar dekbed, en ze geeft haar een kus en een knuffel. Haar dochter ruikt naar shampoo en warmte en onschuld en ze voelt haar borst zwellen van liefde. Ze dankt God op haar blote knieën – voor de honderdste keer – voor het feit dat haar dochter normaal is.

Patrick komt na haar binnen om welterusten te zeggen, en doet het licht uit. Jess wacht op de gang tot hij de deur dichtdoet, maar hij loopt zonder een woord te zeggen langs haar naar beneden. Ze volgt hem naar de keuken, waar ze in de deuropening blijft dralen terwijl hij een biertje uit de ijskast pakt.

‘Het spijt me, Patrick,’ zegt ze, en hij knikt traag zonder haar aan te kijken.

Hij opent het flesje en zet het aan zijn mond, neemt een flinke teug.

‘Ik ga morgenochtend naar Londen,’ reageert hij. ‘Ik moet vroeg op. Dus ik slaap wel in de logeerkamer zodat ik je niet wakker maak.’ Hij laat een korte stilte vallen. ‘Ik zal een afspraak maken bij dokter Crawford.’ Zonder verder nog iets te zeggen draait hij zich om en gaat naar de woonkamer.

Ze moet er niet aan denken: nóg een uur op de pijnbank bij dokter Crawford, een vrouw die het niet snapt en die het niet interesseert. Ze stelt Jess vragen waar ze geen antwoord op heeft. Waardoor komt het dat je jezelf pijn wilt doen? Wat denk je dat er gebeurt als je zo zelfdestructief blijft gedragen? Jess herkent het dreigement dat in de schijnbaar onschuldige vraag besloten ligt.

Ze hoort de tv aangaan en het geluid van voetbal. Patrick weet dat ze een hekel aan voetbal heeft. Daarmee geeft hij haar te verstaan: blijf weg. Ik wil momenteel niet bij je in de buurt zijn.

Ze kan het hem niet kwalijk nemen. Zij wil momenteel ook niet bij zichzelf in de buurt zijn.

Ze gaat naar bed. Ze kijkt tv in hun slaapkamer, een truecrimedocumentaire, maar de opgeklopte dramatiek biedt niet de afleiding van haar eigen leven waarop ze had gehoopt. Na een tijdje hoort ze Patrick zijn tanden poetsen en daarna de deur van de kamer aan de voorkant dichtdoen. Ze vraagt zich af of ze welterusten moet gaan zeggen, nogmaals haar excuses moet aanbieden, maar besluit het niet te doen. Excuses betekenen: sorry, ik zal proberen het niet meer te doen. Loze woorden, aangezien ze weet dat het niet waar is.

Ze zet de tv uit, waarmee de kamer in duisternis wordt gehuld.

Ze ligt in het donker langzaam te tellen terwijl ze in- en uitademt. Bij haar dochter in de kamer ernaast is het stil, ze hoort geen gestommel van Patrick in de logeerkamer. Langzaam maar zeker valt ze in slaap.

Op het moment dat de nacht invalt, duwt een hand voorzichtig de brievenbus open. Er wordt vloeistof in de gang gegoten; het vocht loopt over de tegels, doordrenkt de deurmat. Dan volgt er iets anders: een brandende lucifer.

Die valt op de vloer, en met een suizend geluid ontbrandt het vuur.

Hampshire Chronicle, 15 juli 1994

**DIERENMOORDENAAR NOG OP VRIJE VOETEN
– 12 KATTEN DOODGESTOKEN**

Er is een sadistische dierenmoordenaar op strooptocht, die in de afgelopen maanden naar schatting acht katten heeft gedood en er nog eens vier heeft verwond. Mogelijk zijn ook andere dieren het slachtoffer geworden, aldus de dierenbescherming, die meldt dat er in dezelfde periode twee honden en vier konijnen vermist zijn geraakt.

Michelle Smith, moeder van twee kinderen, zegt dat haar kroost 'getraumatiseerd' is sinds ze vrijdag bij thuiskomst hun kat, Stimp, dood en met opengereten buik aantroffen op hun veranda. Anonieme bronnen bij de politie hebben ook gevallen gemeld waarbij huisdieren gevild zijn aangetroffen, mogelijk levend, hoewel dit nog niet officieel bevestigd is.

De dierenbescherming en de politie van Hampshire werken samen om de moordenaar op te sporen en verzoeken burgers die iets verdachts zien het alarmnummer te bellen.

Ze raden bewoners met huisdieren aan om alle dieren binnen te houden totdat de dader is gearresteerd.

Hoofdstuk 2

Het glas gloeit rood en oranje op, vlammen verlichten de ramen, blakeren het interieur zwart. Rook kruipt tegen de muren op, grijze tentakels die hemelwaarts klauwen.

Bijna geruisloos oprukkend over het tapijt zet het vuur gordijnen, meubels, alles op zijn weg in lichterlaaie. Glas knapt van de hitte, donkere slieren kringelen de trap op, glippen onder deuren door.

Het dringt haar neus binnen. Ze wordt wakker van haar eigen gehoest, zuurstofgebrek doet haar naar adem happen. Jess opent haar ogen. Om haar heen is het vrijwel pikzwart, maar ze kan een nevel zien sluimeren langs de rand van het plafond. Die hangt daar, een schrikbeeld, dicht en intimiderend. Ze hoest opnieuw, voelt dat haar longen verstopt raken.

Dan schrikt ze ineens wakker. Ze springt uit bed, slechts gehuld in haar oversized t-shirt, en gaat naar de deur. De kruk is koud, en ze doet hem voorzichtig open naar de hal.

De hele overloop op de eerste verdieping staat vol rook. Instinctief laat ze zich op haar knieën vallen en kruipt met bonkend hart over het tapijt. Ze werpt een blik naar beneden, terugdeinzend voor wat ze ziet.

De voordeur is aan het zicht onttrokken; de hal staat in de fik. Een vuurzee likt aan de rand van de trap. Het geknetter jaagt haar doodsangst aan, overstemt elk ander geluid. En dan dringt het tot haar door. De rookmelders. Ze kijkt omhoog door de grijze walm, starend naar de nutteloze witte schijfjes aan het plafond. Waarom gaan ze niet af? Waarom hebben ze Patrick en Alice niet wakker gemaakt?

Bij de gedachte aan haar gezin komt ze in actie. Keer op keer schreeuwt ze de naam van haar man, half stikkend, hoestend, terwijl ze over de overloop

kruipt en de hitte van de vlammen achter haar voelt. Ze trekt de deur van haar dochters kamer open, stormt naar binnen om te proberen Alice wakker te schudden. De rook hierbinnen is dikker, vult de kamer bijna tot aan de vloer. Ze weet dat ze niet veel tijd hebben. Maar Alice beweegt niet, haar ogen blijven dicht, haar ademhaling is zwaar.

De veranda zit onder het raam in de logeerkamer, waar Patrick slaapt. Ze kijkt achterom, hoopt dat haar man al heeft weten te ontsnappen. Daar kunnen ze met geen mogelijkheid komen. De vloer van de overloop is inmiddels een vlammenzee, rood en geel opstijgend naar het plafond. Ze voelt de hitte, het tapijt dat onder haar knieën begint te smelten.

Jess schopt de deur dicht, probeert uit alle macht een andere uitweg te bedenken terwijl ze haar bewusteloze dochter in haar armen draagt. Ze laat zich zo laag mogelijk op de vloer vallen en schuift naar het raam.

Het is een sprong van de bovenverdieping naar de tuin. Ze weet dat zodra ze het raam opent, de vlaag zuurstof de vlammen zal aanwakkeren, en ze tuurt door het geblakerde glas. Het gazon ligt onder hen, maar dan nog. Bij strenge vorst kan het zo hard zijn als beton.

Maar hier blijven zal hun allebei vrijwel zeker het leven kosten.

Zich inmiddels de longen uit het lijf hoestend duwt ze het raam open. De frisse lucht werkt verzachtend op haar longen, maar prompt hoort ze het geraas van het oplaaiende vuur achter haar.

Onbeholpen, met Alice roerloos in haar armen, hijst ze zich op de vensterbank. Haar benen bungelen in het luchtledige. Ze kijkt naar het gezicht van haar dochter. Ze kan niet zien of Alice nog ademt, en de paniek slaat toe.

Ze tuurt in het donker onder zich.

En springt.

Haar lichaam klapt in elkaar zodra ze de grond raakt en ze stort op het koude gras, met Alice boven op haar. Ze voelt dat haar hoofd iets hards raakt: de rand van de betonnen patio. Ze trilt van de adrenaline en kijkt op naar haar huis. Elk raam is verlicht – dansend felrood en geel erachter. De erker van de woonkamer naast hen ligt aan diggelen, naar buiten geblazen door het geweld van de vuurzee.

Ze probeert te bewegen, maar haar hoofd tolt. Ze is duizelig, misselijk en laat zich achterover op het gras zakken om haar longen vol te zuigen.

Ze hoort sirenes, ziet blauwe zwaailichten op de weg. Er komen mensen aan. Een man gehuld in fluorescerend geel staat naast haar en vraagt om medische hulp via zijn radio. Ze ziet ladders, een drukte van belang rond haar huis.

Haar dochter wordt uit haar armen getrokken. Ze graait naar lucht.

‘Waar neem je haar mee naartoe?’ brengt ze hijgend uit wanneer ze ziet dat Alice wordt weggedragen. Naast haar duikt een ambulancebroeder op.

‘Uw dochter is in goede handen. We brengen haar naar het General, u wordt daar zo ook naartoe gebracht.’ Jess voelt zijn handen over haar lijf gaan om te controleren of ze gewond is. ‘Ik zal u iets tegen de pijn geven,’ zegt hij.

‘Ik hoef geen...’ begint ze, maar ze is te moe om te protesteren wanneer de naald in haar arm wordt gestoken.

Een brandweerman buigt zich over haar heen. ‘Wie is er nog meer in het huis?’ schreeuwt hij.

‘Patrick,’ prevelt ze. ‘Mijn man. Slaapkamer aan de voorkant.’

Het bericht wordt doorgegeven, en ze gaat weer op het gras liggen. De ambulancebroeder probeert met haar te praten, maar ze hoort hem niet. Ze kan alleen maar aan haar dochter denken.

Er wordt een masker op haar gezicht gedrukt. Een stijve kraag om haar nek vastgemaakt.

Ze voelt het gras in haar haar, het vocht dat in haar t-shirt trekt. De hitte van het vuur wordt vervangen door een koude wind wanneer ze haar op een brandcard duwen, eerst de ene kant op, dan de andere.

Haar brein kan niet bijbenen wat er zojuist is gebeurd: de brand, de snelheid waarmee die om zich heen greep, de vlammen die haar huis in de as legden. Ze wil Patrick hier hebben. Met elke vezel van haar lijf wil ze dat Alice in orde is. Neem mij, denkt ze, neem me alles af, behalve mijn dochter.

Het wordt haar te veel en ze begint te snikken, waarbij haar tranen rechte strepen trekken in het zwarte roet op haar gezicht. Ze wordt een ambulance in gedragen. Een broeder blijft naast haar zitten terwijl ze met gillende sirenes naar het ziekenhuis rijden, en hij neemt een van haar handen in de zijne.

‘We zijn er zo,’ zegt hij. Hij heeft een vriendelijk gezicht. Begripvol. ‘Wilt u nog iets tegen de pijn?’

‘Nee,’ fluistert ze. Alles is verdoofd, denkt ze. Haar hele wereldje is verdoofd.